

БАТЬКІВЩИНА

РІК ВИД. П.

Ріміні

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
неділя, 22. IX. 1946

Італія

ЧИСЛО 37/51

D-Ма.

СУСПІЛЬНА ТВОРЧИСТЬ

У кожному суспільному організмі творчим є одиниця, гурт організованих на певних засадах людей, організація, політично - суспільні об'єднання й церква. Вони всі живуть, розвиваються, або нищать, приносять свій вклад у збірне життя - або його нищать. Церква, несучи на своїх значеннях велике ім'я Бога, голосить його закони правди, підносить мораль, етику суперництва в громадському житті, своїм містицизмом скріплює та єднає народ, поглиблює віру у слушність змагань/пр. козацькі часи/.

Одиниця, що живе в гурті - не може без його йти своїм шляхом. Навіть найбільші героїста забувають свої бажання, інтереси й життєві намагання в оточенні. Однак різна зовнішня й внутрішня структура одиниць дає їм різні ступені суспільної активності чи творчості. Важним у цьому випадку буде не скільки певний індивідуум зробив для суспільності, тільки чи це, що він зробив є пропорційальне до його здібностей, знання та сил. Через різні - нерівні здібності й особливості людей є теж і нерівні продукти їхньої діяльності. Однак, на підставі багатьох прикладів, можемо ствердити, що в кожній суспільності є багато одиниць, які не використовують своїх здібностей, своєї освіти, своєї енергії на загальне добро; вони губляться в сірій масі "нещасливих" людей, йдуть на кінці життєвих течій, гро - сирого життя.

Через доводиться ствердити активність людей у суспільному для суспільства напрямі. Вони здібні, але не використовують, мають певні впливи на оточення, але не використовують їх для загального добра, мають великий запас енергії, яку однак перетворюють у нищівну силу. Візіям приклад: живе досі у нас людина з високим науковим ступенем, і її праця обмежується досить часто до сидіння в кріслі, а навіть до оброблення самотній "таборової політики". І її думки й всі її нерви працюють не в цьому напрямі, якби щось доводило зробити суспільству, але, якби впровадити в табор хаос і викликати недобру до керівного апарату, заграти на найтемніших інстинктах "чужих", вдаючи підступом в їхні життєві інтереси" /?/, обічати кар'єрні доноси і т.п. Така людина, живе активно, однак, вона не є суспільно творча, не є суспільно-творчий.

Суспільно-творчість людей розрізняємо два типи: перший - це працьовитий, глибоко вдумливий, муравиний та скромний; другий теж працьовитий, однак тільки для зовнішнього ефекту, для слави. Перший тип людини незвичайно будує і суспільно творчий. Він звичайно з найбільшою витревалістю виконує багато завдань, які накладає на нього громадянство, не відмовляється від жодної роботи, якщо зона потрібна для справи. Найбільшою насолодою й задоволенням для такої людини, є обов'язок праці. Коли він бачить, що хоч крихітний міг своїми зусиллями та працею сприяти для народу, він чується щасливим, але рідко про це щастя сповідає другим.

Другий тип людини потрапляє не раз віддати все своє єство в праці за загалу, однак передумовою його праці мають бути його особиста слава. Він звичайно працює під впливом зовнішніх імпульсів, на нього діють блиск успіху й думка загалу про нього як творця - героя і т.п. Такі люди не раз впадають у тишу, неохоче беруть на себе обов'язки "безцінного плугатора". Їх манить полум, що відбувається з уст широких народних мас на згадку про їхній чин, їх захоплює записані чи задруковані їхніми іменами листочки, газети, книжки. Вони чують різні нагоди, щоб це досягнути. У кожній з нас може подати імена тих, що скромно виконували свій обов'язок за малим б'юрок, або десь у школі, торговельній чи гімназії, або в технічній школі, які вкладали навіть серед найтяжчих таборових відносин багато сил, щоб тільки довести розпочате діло до кінця. Такі люди суспільно-творчі, не раз не заступили в їхній праці, скромні в своїх аспіраціях, але великі в своїх ділах.

Кожний так і більші гурти людей, організовані на певних ідеологічних основах можуть проявити себе в суспільстві в двох напрямках: в творчому та руйнівному. Передумовою їхньої творчої діяльності є реальна вартість ключів, які вона голосить та їх реалізація. Ключі мають бути обумовлені потребами народу, не лише претендуючої групи чи касты, або тих, які їх голосять, вони розраховані на зовнішню активність і не повинні бути лише демагогічними, але випливаючі з правди, виявом боротьби за краще майбутнє. У нашому суспільстві існують суспільно-політичні угруповання, які спрямовують свою активну працю на торі боротьби за державну самостійність. Вони вважають своїм святым обов'язком долати усіх зусилля, щоб бажання багатьох поколінь увінчалася державно-творчим ділом. У цьому змаганні не може стояти нічого на перешкоді. Це - велика мета, до якої однак ідуть через сірі та тверді дні, через роки дії, яка не знає сентиментів. Можна політично гурти стараються поширити свої впливи в суспільстві,

опанувати його внутрішні й зовнішні дії, скоординувати слово й чин в одне. І коли ці намагання є високо моральні, вони є згідні з етикою християнської громади, якщо вони не є виявом дикої брутальної гри, - говоримо, що ця політична група є суспільно - державно творча.

Соціологи говорять, що в житті існує суперництво одиниць, суспільно - політичних напрямків, кооператив, торговельних спілок і т.п. Однак, їх можна класифікувати, згідно з тим чи вони для даної суспільності, а якій живуть, приносять більше хісно як шкоди чи навіянки. Старачі взяти на примір всі комуністичні партії, до свого "творчу" працю виявляють у різних формах у цей спосіб, що творять хаос у державному житті, ведуть терор проти іншого думачого громадянства / Греція, Болгарія, Чехія і т.п. / викликають громадянську війну / Китай /, утруднюють господарську політику в державі / Італія /, і приклади дають незбитий доказ, що поміж думних ключів та гри на інстинктах широких народних мас, комуністичні партії є деструктивним явищем у суспільстві й державі. Ми повинні зрозуміти також деякі інші еміграційні заокеанські круги, що захоплюються існуванням і активністю комуністичної України на міжнародній арені, які йдуть з книжок і радіо - передач знають про комуністичне "щасливе" життя на наших землях. Не раз дивно робиться, що "наші" комуністи йдуть і переконують нас про добре життя в Україні.

Терор у країнах, які є під впливом комуністичних партій є подібний часом до французької революції. Але до хвилини приходило до влади Наполеона, проливалася кров французьких героїв, падали безчисленні жертви з рук таких самих французів. Із перспективи півтора століття легко говорити про деструктивні й будуючі політичні рухи тих часів. Часомі жадобу влади якоїсь ніщили французьку провінцію вероту, наповнювали нею в'язниці. Вони уважали, що лише їхнє ставлення суспільних і політичних питань є правильне, тому не терпіли існування іншої політичної думки. І звичайно нищили її носіїв. І соромом згадує кожний француз ті часи. Франція, яка мусіла скласти великі жертви на арені зовнішньої боротьби, внутрішньо ослаблювалася, допускаючи до терору над населенням і не могла виступати назовні з належною силою в обороні своїх державних інтересів.

Культурний світ осуджує сьогодні методи комуністичних партій. Він виступає проти змежахіваних людських думок матеріалістичними ідеями большевицького комунізму. Християнський світ стає сьогодні на сторожі прав людини й підносить голос проти комуністичних течій, що приносять руйну кожному народові. Церква - проти всіх цих політичних рухів, які не є суспільно - будуючими, що приносять у суспільство більше знищення, як користей. Тому, сьогодні в обличчя подій, що відбуваються в різних краях - нехай ко виробити собі погляд про нищівну силу комунізму, який діє та приготується до сотанного удару.

Нав'язуючи це все до життя нашого таборового суспільства, ми як одна еміграційна одиниця, що зараз знаходиться в досить трудних життєвих умовах, повинні це зрозуміти, підготуватися до нового життя - на еміграції - на волі. Ми свідомі сьогодні всіх тих завдань, які на нас накладає ця велика хвилина, обов'язків нової політичної еміграції. На нас дивляться чужинці як на репрезентантів народних мас, які залишилися на рідних землях і кривавляться за політичну незалежність. Наша згуртованість повинна показати перед світом правдиве дзеркало душі цілого народу, його бажання та стремління. І цей час вимагає від нас у першу чергу солідарності та скрісталізованої думки й чину.

Ми повинні долати всіх старань, щоб не допустити в наше середовище людей, які стараються за чужі гроші розбити нашу єдність і показати перед чужинцями, що ми - народ незалежний до державного життя.

Тому ми повинні пам'ятати на наші несприятливі умовини, на те, що докруги на нас чекають наші вороги, які переконалися, що їм не вдасться зломати нашого духу ззовні, тому вони стараються й напевно будуть старатися розбити нашу єдність знутри. Але, як каже фізичне правило, що всяка дія викликає протидію, ми мусимо бути завжди приготувані та сміло й розумно протиставитися проти всіх тих, хто колинебудь буде старатися розбити нашу єдність.

Треба, щоб наша суспільна творчість була позитивною, щоб безпосередньо приносила нам користь тут у таборі, як також для цілого українського суспільства, яке в сьогоднішній день не в власній волі розсипалося по цілому світі. Не можемо дивитися спокійно як працюють у нашу некористь вороги, бо сама єдність думки не дає жодної творчості. Щоб досягнути остаточно нашу ціль, мусимо віддатися беззаперивній праці та пов'язати єдність думки з чинем і цим докажемо нашу відданість Великій Ідеї.

З АНТИРЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Червоний імперіалізм організував нову "православну" церкву. Вона "воскресла" внаслідок двох фактів: перше, в ній знайшли більшовики нову методу пропаганди, що добре помітили її в німецьких нацистів, які використовували церкву як засіб молитви за Гітлера й високий уряд його і друге, треба показати перед союзним англо-саксонським світом, що в СРСР існує ніби-то свобода релігії. От і зробили нову брехню, знову замилули очі. До якого часу буде існувати - побачимо, але що ніякої свободи релігії не існувало в СРСР до війни 1941. р. - це незаперечний факт. В підтвердження цьому наведемо деякі факти з постоу підсовєтської України.

Як відомо совітським декретом 1918.р., церква була відділена від держави... Але це тільки лишилося на папері, як усе в практиці совітського життя.

У Великодню ніч 1927.р. в Києві була влаштована бучна антирелігійна демонстрація... Організаторами її були комсомольські організації, що як відомо в усюбу виконували безпосередньо вказівки комуністичної партії. Демонстранти несли силу плякатів, де були намальовані з п'янічними обличчями священники й монахи, а також жидівські рабини. В меншій мірі католицькі священники /з останніми зробили найпростіше і просто закрили два костели в Києві, а священників заслали./ Поруч з намальованими плякатами, несли транспаренти з написами в московській мові: "Релігія є опіум для народу", "Ми знищили буржуазію, помічників й фабрикантив, а тепер знищимо всіх "богів", попов та рабів", "Попи - агенти буржуазії", "Попи - ідеологи чорносотенства й темряви", "Попи - друзі кулаків" і т.інше.

Дійшовши Володимирської вулицею до подвіря Софійського Собору, "героїчні" демонстранти почали кидати гранати до середини церковного подвіря, де правилась на той час Великодня Утрень.

Уся демонстрація проходила під виконання антирелігійних пісень, що їх надзвичайно широко популяризували комсомольці, ловлячи легко на свій гачок легкодуху міщанську молодь Києва. Наводжу текст однієї такої пісні, що виконувалась, звичайно в московській мові:

Долой, долой монахов
Гавинов і попов
Ми на небо залезем
Назгоним всех богов.
Наш поп набуцался +
Пошел он на Бвбаз++
Он с равнином подрался
И выбил правый глаз.
Гони ксендзов, монахов
Сади на частокол+++
Да здравствует комунa
И юный комсомолец!

Найже одночасно з цією демонстрацією в Київському часописі "Пролетарська правда" з'явився "сфабрикований" комлективний лист київських мешканців Софійської площі, де вони вимагали "зняти дзвони" з Софійської дзвіниці, бо вони порушують життєвий побут та спокій. І по всьому Києву почали знімати дзвони...

Через рік, 1928.р. в приміщенні Київського Державного цирку був влаштований судовий процес монаха Києво-Печерської лаври - Чехуна. Листа процесу була ясна й ставила своїм завданням остаточно скомпромітувати монашій чин. Чехун обвинувачувався в тому, що вбив у своїй келії одну молоду жінку /ніби - то коханку!/, перед цим згвалтувавши її. Далі, ніби-то, щоб приховати свій злочин, він порубав її тіло на шматки й порозкидав по різних місцях. Спеціальна комісія експертів - лікарів /звичайно під дудку ІШУ/ встановила, що Чехун є морально - розбещена людина й його засудили до найвищої міри соціального захисту - розстрілу.

В той - же час розпочалась масове нищення церков по містах і селах України. В Києві, за свідченням відомого українського археолога - Курінного було знищено 11 церков. Серед них перлини церковної архітектури, як Микільський військовий собор; побудований Назеною, Михайлівський монастир, десятинна церква, головна церква Братського монастиря й інші. Під Києвом зруйновано славний Межигорський Спас, останнє місце спокою старих запорожців. з Києво-Печерської лаври й Володимирського собору зроблено антирелігійні музеї. З останнього пограбовано всі цінні речі.

На кінець тридцятих років у Києві "Свобода" релігій звелася до того, що існувала лише одна маленька церква на Соломяній, де відправлялися Служби Божі.

Крім цих практичних дій, антирелігійна пропаганда широко переводилась у літературі й мистецтві. Не говорючи вже про численну офіційну антирелігійну літературу, що потребує окремого вивчення, в художній літературі слід зазначити твір відомого фейлетоніста - комуніста Остапа Вишні "Служба божа". На початку твору автор оповідає, що зараз часи інші, а ніж за царського самодержавства тому й Службу божу треба змінити, бо інакше сам Господь бог заступається..."

І от О.Вишня пропонує свою рецепту. Для розпочинання мирної екстенії, після голосу диякона "Господу помолимся" хор мусить відповідати: "Дайом" і т.д. й не пам'ятаю, як далі було побудована та богоружна річ, але характер проповідальної екстенії був такий:

Діакон - Господу помолимся!
Хор - Господи помилуй!
Діакон - Про подання нам щедрих дарів, Господеві помолимся.
Хор - Господи помилуй.
Діакон - За раду народних Комісарів і за діяння її Господу помолимся.
Хор - Господи помилуй!
Діакон - За успішну діяльність окремих Наркома - тів, Господеві помолимся.
Хор - Господи помилуй.
Діакон - За успішну працю Махортреста, Харчотреста Тютютреста, Маслозбута й Кооптаха Господеві помолимся.

Хор - Господи помилуй.
Діакон - За збільшення заробітної платні, харчової пайки на літеру "А" +++, регулярної праці. Додоканалу й прочих комунальних послух у Господа бога просимо.
Хор - Нодай Господи!
Діакон - Собіварість, продподатки, культурні й соціальні відрахования, самокритику Господеві Богви Віддамо.
Хор - Тобі Господи.
знається досить цього, щоб переконатися, до яких страшних речей доходить комуністичний автор.

В мистецтві була та сама картина. Один з провідних українських театрів - театр ім.Івана Франка поставив п'єсу "Митька на царстві", де монахи представлялися злодіями та грабіжниками, а в інсценізації "Пригоди хороброго солдата швейка" за Ш.Гашеком величезне місце було приділене сцені розмови Швейка з Богом, де, нарешті, автор сценарія промовляв устами невдахи - солдата до бога: "Навчи мене, Боже, яким мені бути, щоб я не був таким дурним як ти..." В цей мент машкара розмальованого "божества", за яким стояв актор, граючий "бога" здригалася й починалася його сердита лайка, де не можна було розібрати слів, але був схоронений ритм звичайної "матерщини".

В кіномистецтві за найбільш зразковий антирелігійний фільм треба вважати "Свято св.Іоргена", де не визначало, що більш не було подібних фільмів/нпр. "Острів збігів"/, але "Свято св.Іоргена" найбільш показовий. Він був пущений до виставки відразу майже по усіх кінотеатрах України. Ав різко протипанський характер. Фільм очорнював акт св.Бознесіння Господнього.

Зміст фільму намічав у тому, що двоє бандитів вирішили обікрати церкву, де схоронювався одяг св.Іоргена. Одного з них випадково зачинили в храмі, а другий утік і щоб переховатись від поліції почав носити миліці і удавати себе за каліку. Тимчасом на наступний день випадало свято св.Іоргена й наряд поспішав до храму на урочисте Богослуження. Почалась молитва до св.Іоргена, під час неї з'являється до народу "узяний" Іорген, бандит, що використав свою зовнішню схожість зі справжнім Іоргеном для свого врятовання. Але народ же вгасться, чи це є дійсний Іорген і вимагає від нього чуда. В критичний мент, погляд "Іоргена" падає на його приятеля, що удає з себе каліку. Обережно кличе його до себе й наказує зняти миліці. Після деякого вагання останній їх знімає й відразу починає танцювати... ачучи куди обернулася справа, вищі священники домовляються з "Іоргеном", відвозять його геть авто з місто, а народу ого ломується, що "Іорген" вознісся! на небо. Від його приятеля Франца відомовають миліці, кладуть їх до раку! за постоля самого Франца вимальовують як святого на церковних стінах. Остання кадра фільму як -раз показує бандитське обличчя Франца з ореолом на голові, змальованого на весь зріст з написом "Франц блажений".

В музиці тех з'являється чимало творів написаних на антирелігійні змісти. На наше щастя далеко переважають більшість їх була скомпонована московськими композиторами. Тут особливо в цьому відношенні проявив себе композитор Корчмарев.

Антирелігійна пропаганда в народній пісні успіху не мала, що як не намагалися різні активісти ввести складені якимсь писакою рядки і мелодію за народню. Селянство продовжувало співати справжні народні пісні, а не нав'язані згоризате, по містах за допомогою комсомолу це реводилося легше. Один час, нпр., була дуже поширена стара бурсацька пісня "Ой, на горі, горі..."

Ой, на горі, горі,
Там святії собори
Там святії збирались
Та празникувались
Со духами невидими
Со ангели, сераими
Господе помилуй!
наш батько ++++ в дорозі
в драбинчастім возі
лезе нам горілки
Чотири барилки
Цийте, хлопці, ви горілку
Ти, Гаврилю, грай в сопілку
День Рєждества...
Архангелські дочки
Грають на скрипочки
Гавриіл на дуду
Рєве на всю губу

мастазія плече в руки
Підскакуєчи до дуки
день Рєждества...
Сам "икола чесний
з'явся до почеси
Збів на бакви шалку
та й частує ерку.
Поикнув, моргнув на пала-
жку
Цоб подала з медом пляшку.
Господи помилуй!
А далі "икита
уже став вигонити
за дрючок узявся
до святих озвася:
"Годі вже вам гомоніти
до вечерні краше йдіте!"
день Рєждества.

Але в ній надто сильні були національні традиції, що могли б зашкодити більше, а ніж сполуляризувати антирелігійність. І вона швидко й несподівано зникла. Над релігією в СРСР був занесений меч на остаточне її знищення. І рєптом війна 1941. року й "політичне воскресіння Церкви". Але ж це цілком протилежне до того, що було до війни, як це ми вже могли помітити по кількох наведених прикладах...

Де були більшовики до 1941. року, коли вони у своїй столиці Москві, зруйнували найбільшу церкву - храм Христа Спасителя й почали на місці його будувати Палац Рад височиною 415 метрів зі статуєю Леніна на горі, того самого, що пізніше тримав Маркса в його антирелігійному вченні.
К и я н и н
+Слово бог, звичайно скрізь більшовики писали з малої літери.
++ написав - п'яний
+++ жидівський базар у Києві
++++ паркан з гострих кілків
++++ ніби сам бог
+трена де зберігається
моці

Американський журналіст, який у характері старшини пережив вище наведені події, звідомляє про масові ексцеси в Німечці, Англії, Марсильї, Тулузі, про наміри суди в Пермініон і Тулузі.

"Можна з певністю заявити, що такі акти характеристичні для комуністичного терору у великих містах і центрах. Марсильї, після офіційних звітів американської армії без присуду вимордувано 200 - 300 осіб."

і далі коментатор додає:
"Айже кожного ранку з маленької річки Гаррет вилловлювано трупи".

"Один спеціаліст вугільної промисловості, якого вислали до копалин, щоб допомогти над реорганізацією продукції, зголосив, що 1. жовтня 5 000-на банда озброєних комуністів сіяла жах в околиці знатнішого городяни міста боялися говорити з американським старшиною зі страху перед ув'язненням, а навіть смертю."

Ще справи, про які преса взагалі не бажала писати; їх закрили занавісою жаху. Всежтаки маємо архіви, які ми колись опублікуємо.

Соціалісти! Увага! Замість наново зв'язувати новий союз, з комуністичними братами й шукати нових кандидатів під суд, наш промовець зробив би краще читаючи закордонну пресу. Він побачив би, що, як подає "Вазлер Бахріхтен":

"Росіяни відкрили на ново табор у Бухенвальді і там посилають соціал-демократів, які заявили проти злуки соціалістів з комуністами."

Там міг би вичитати також отвертий лист до Леона Влома, який оголосив амер. соц. журнал "Нью Мідер":

"основська розв'язка польської проблеми зачала ексцесив соц. провідників розв'язка німецької проблеми зачинає набирати форму запропоновану до нацистських концтраків соціялістів, які противляться злуці соціялістів з комуністами."

Методи партії.
Закінчив цей огляд преси цитатом із "Нью Йорк Геральд Трібун":

"Можна завважити явне погіршення в тоні аргументів французьких комуністів. Нагальність у полеміці не є нічим новим у політичній житті Франції, широка свобода в методах і публичній поведінці була все признана скрайніми партіями. Але це, що є нормальне для маленької партії, яка звертається лише до частини нації, стається ненормальне і виправдує з рівноваги великі партії, які були і можуть ще стати провідними партіями Франції. Чи -

нізм у політичних маневрах, погорда основної правди, упередження до деяких партій і деяких союзних націй, може замкнути очі на це все, або бацити маніфестації партизанського духа, доки розходиться про чужу партію: це є вже алярмуюче і навіть грізне, якщо ці підходи продовжуються по приході партії до влади."

Очевидно, це все є дуже важке. І "Американський Меркюріст" робить висновок:

"Таке є огнище під кип'ячим кітлом ненависти, в яким живе сьогодні Франція. Якщо виступить наново хвиля крові і смерті, світ найменше буде знати, де знаходяться за це відповідальні чинники. / За французьким часописом "Paroles françaises". /

Жогаання свободи преси.
/ "Ю. Дж." - 14.9.46. / Американське з'єднання редакторів часописів, внесло формальне прохання до ООД, щоб вона на своєму генеральному зібранні признала світове право свободи інформації і преси.

Цю пропозицію предложили до економічної і соціальної Ради при ООД, з попереднім промовців трьох потуг, а саме Англії, Америки й Китаю. Таку програму предложено вверте до ООД, дещо скоріше, яку перевірила організація освіти, культури й науки при ООД.

Ще з'єднання заявило: "Це є конкретним, щоб конкретна акція світової свободи й інформації прийшла від зібрання ООД ще цієї осені. Відтягання цієї справи не тільки знеохотить світову пресу, яка показала велике заінтересування підчас першого зібрання в Лондоні, але також буде причиною послаблення віри в ООД."

"Ми віримо, продовжував він, що люди на цій землі повинні бути з'єднані для миру. Мусить бути терпелівість, добра воля й зрозуміння. Тільки одна дорога веде до цієї цілі а саме: свобода інформації, через яку люди зможуть знати й розуміти проблеми інших. Наше завдання є поширювати правду."

Загроза громадянської війни у Франції.
/ "Ю. Дж." - 14.9.46. / Бувший французький міністр освіти ген. де Голля п. Кепітант предсказав, що скоро після світової війни наступить у Франції громадянська війна, якщо вона прийме нові конституційні пропозиції.

Возвращаючи на пресовій конференції в Парижі на користь новосформованого

Голістського союзу, п. Кепітант скрикнував теперішній конституційні пропозиції як не демократичні й обчислені на усталення колотнечі між політичними партіями.

Голістський союз, сказав він, є організацією бувших повстанців рішених боротися за демократичну конституцію та сильний уряд у Франції.

Він сказав, що організація має потеряти мільйонів французів та сподівався, що його пропаганда буде рішати чи в краю ще раз відкинуть конституційні пропозиції, або інакше зберуться в достаточній кількості, включно з більшістю популярної республіканської партії, щоб, коли буде це час, потеряти поправку.

Німечки воянополонені пойдуть до ООД.

Англійський уряд рішив розпочати репатріацію німецьких воянополонених з Англії до Німеччини в числі 15 000 осіб місячно. Дотепер виїжджали по 3 000 місячно.

Перший контингент около 8 000 осіб має переїхати до Німеччини в половині жовтня. Першенство будуть мати ці полонені, які вказали позитивно свій демократичний погляд і ці, що можуть бути вжиті для перевиховання Німеччини. Після цього візьметься так кож під увагу час побуту в таборах полонених.

Промова виголошена в Штутгарті американським державним секретарем п. Бірнесом, в якій запропоновано улекшити німецьку економічну неволю, дала німцям нову надію в той час, коли публична опінія вимірена британськими властями показала, що німці безнадійно розчарувалися альянтами й демократією.

"Вони не могли бачити жодного ясного плану відбудови Німеччини", сказав один британський старшина, який брав участь у цьому досліді. Він додав до німці впершу чергу потребують підвищення харчевого рівня та обмеженого часом плану відновлення індустрії.

Багато цих, що з ним інтервювали признали, що такя індустрія військових речей мусить бути відкинена, однаке, вони не можуть цього зрозуміти, чому їм не дозволено продукувати черевик, чобіт, убрань, чи до машного вираду як горнят, або меблів.

"Німеччина сьогодні думає жолудком", сказав цей старшина і додав, що "нацистська система відучила їх реально думати."

З життя в таборі

Оголошення.

Дня 23. вересня 1946 р., в понеділок о годині 18-ій ввечері, в залі таборового театру відбудуться Загальні збори Об'єднання Таборових Товариств "Просвіта" з таким порядком наради:

1. Відкриття.
2. Вибір президії
3. Відчитання протоколу попередніх зборів
4. Звіт уступаючої Управи
5. Дискусія над звітом
6. Удільненя абсолюторії уступаючій Управі.
7. Відчитання нового статуту і його прийняття
8. Вибір нових керівних органів.
9. Вільні внески й запити.
10. Закриття зборів

Головна Управа "Просвіта"

З кінцем серпня закінчилися два курси, які існували при Цеху Українських Робітників.

Перший курс - годівельників коней був проваджений пп. докторами - ветеринарами нашого табору, під фаховим керівництвом п. д-р. Ценсаха, Крім фахового навчання курсанти набули також загально - освітне знання та початки англійської мови.

До кінцевого іспиту, який відбувся 2. вересня ц.р. зголосилося 13 учнів, та здали його зі слідувчими результатами:

з дуже добрим поступом	3 учнів
з добрим поступом	6 "
з достаточним поступом	4 "

Предсідником іспитової комісії був шкільний референт п. проф. Мулицький.

Другий фотографічний курс, який тривав шість місяців закінчився кінцевим іспитом дня 9. вересня ц.р. / гляди "Батьківщина" ч. 36 / 50 //.

Ред. Колегія
Відає Культурно - Освітний Відділ
за редакцію відповідає: В. Верига.

Оголошення.

Заходом нашого видавництва появилася чотири серії поштових карток разом із поштовими марками виконання хор. С. Луцка. Картки вийшли в чотирьох красках, а саме: в синій, червоній, зеленій, жовтій. У таких же самих красках і марки таборової пошти.

Всі зацікавлені можуть набути такі картки в редакції "Батьківщина" по 5, лір за штуку.

